

Galaxie, 2D animace

Linda Svobodová

Bakalářská práce
2008

 Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta multimediálních komunikací

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta multimediálních komunikací

Ústav animace a audiovize
akademický rok: 2007/2008

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: **Linda SVOBODOVÁ**
Studijní program: **B 8206 Výtvarná umění**
Studijní obor: **Multimedia a design – Animovaná tvorba**

Téma práce: **1. Teoretická práce:
dokumentace průběhu přípravy a realizace
bakalářské práce a rešerže**

**2. Praktická práce:
"Galaxie", 2D animace**

Zásady pro vypracování:

1. Teoretická práce:

Rozsah práce: minimálně 25 normostran textu + přílohy, odevzdat v elektronické podobě (dle předepsané šablony rtf.) ve formátu PDF na 1 ks CD nosiči, 1 ks pevná vazba v tištěné podobě, 2 ks v kroužkové vazbě.

2. Praktická práce:

Rozsah práce a pokyny k vypracování: vypracujte technický scénář audiovizuálního díla (jako příloha teoretické části) a výtvarné návrhy. Film realizujte v minimální délce 2 min. 30 vt.

Praktickou část práce odevzdejte na 1 ks DVD (výstup "nekomprimovaný" soubor avi ze stříhového programu Premiere Pro 1.5: file-export-movie-settings: general: Microsoft DV AVI, video: DV PAL, 720x576, 25fps, pixel aspect ratio – dle formátu obrazu – D1úDV PAL (1.067). tj.4:3, audio: uncompressed, 48000 Hz. Dále 1 ks CD -R ve formátu mpeg. Výtvarné návrhy a obrázkový scénář jsou součástí prezentace praktické části v počtu 1 ks ve formátu 70x100 cm, v digitální podobě ve formátu PDF.

Součástí celé práce budou vyplněné formuláře pro OSA a NFA.

Rozsah práce: viz Zásady pro vypracování
Rozsah příloh: viz Zásady pro vypracování
Forma zpracování bakalářské práce: tištěná

Seznam odborné literatury:

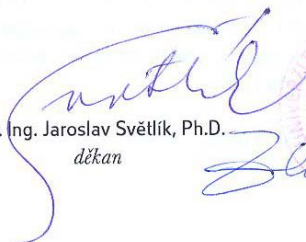
Doporučené zdroje:

veškeré odborné literární zdroje, odborné časopisy či webové stránky vztahující se k tématu

Vedoucí bakalářské práce: doc. ak. mal. Ondřej Slivka
Ústav animace a audiovizu
Datum zadání bakalářské práce: 1. února 2008
Termín odevzdání bakalářské práce: 9. května 2008

Ve Zlíně dne 1. února 2008

doc. Ing. Jaroslav Světlík, Ph.D.
děkan

doc. MgA. Jana Janíková, ArtD.
ředitel ústavu

ABSTRAKT

Animovaný videoklip na píseň *Galaxie* z alba *Každej pes* od Václava Koubka. Technika animace je v 2D, kreslená a plošková na počítači. Teoretická část obsahuje explikaci práce na videoklipu včetně hledání správné cesty k vytvoření děje a výtvarného řešení, obrázkový scénář, rozbor vztahu obrazu s textem a seznámení s autorem písně.

Klíčová slova: animovaný videoklip, Linda Svobodová, *Galaxie*, *Každej pes*, Václav Koubek, kreslená animace

ABSTRACT

Animated video clip made on a song called “Galaxie” from an album called “Každej pes” composed by Václav Koubek. The technique of animation is made in 2D, drawn and cut-out in computer. My theoretical work contains the explication of making the animated video clip including finding the right way how to create the story-telling and the artistic process, the picture-storyboard, analyses of the relation between the picture and the text and focus on the author of the music, himself.

Keywords: animated video clip, Linda Svobodová, *Galaxie*, *Každej pes*, Václav Koubek, drawn animation

Děkuji panu Václavovi Koubkovi za spolupráci, Tomášovi Hubáčkovi za pomoc se záběrováním, panu Michalovi Zemanovi a Ondřejovi Slivkovi za rady a 305. za příjemné prostředí domácí základny. Věnuji práci mé jeden a půlleté neteři Rozárce, která upřímně oceňuje barevné hýbající se obrázky.

OBSAH

ÚVOD	7
I HLEDÁNÍ TÉMATU	8
1 NALEZENÍ „TÉ PRAVÉ“	9
1.1 VÝBĚR ZPŮSOBU ANIMACE	9
1.2 KOUBEK JAKO HLAVNÍ SOUČÁST MÉ PRÁCE	9
2 PŮVODNÍ NÁMĚT	11
2.1 PŮVODNÍ OBRÁZKOVÝ SCÉNÁŘ.....	112
II GALAXIE, MOJE I KOUBKOVA	15
3 „GALAXIE“, JE TO VŮBEC O NÍ.?	16
4 VÁCLAV KOUBEK, AUTOR PÍSNĚ	18
4.1 UKÁZKY ROZHovorŮ S V.K.....	19
4.2 ALBUM „KAŽDEJ PES“	23
4.3 TEXT PÍSNĚ GALAXIE	24
4.4 ROZBOR TEXTU A OBRAZU	26
4.4.1 Pomocná skica časové osy	31
4.4.2 Obrazkový scénář	31
III ANIMACE, TECHNIKA, VÝTVARNÁ SLOŽKA	45
5 ANIMACE, TECHNIKA	46
6 VÝTVARNÁ SLOŽKA	47
6.1 HLEDÁNÍ VÝTVARNÉHO ŘEŠENÍ	48
6.2 UKÁZKA PODOBY HLAVNÍHO HRDINY	49
6.2.1 Pomocná plastelínová hlava	50
6.3 UKÁZKA VÝTVARNÉHO ŘEŠENÍ	51
ZÁVĚR	54

ÚVOD

Teoretická bakalářská práce je explikací praktické části. Měli jsem zadáno odevzdat animaci o minimální délce dvou a půl minut. Vybrala jsem si, že vizuálně ztvárním písničku *Galaxie* od Václava Koubka (z alba *Každej pes* – 2004). V teorii zahrnuji nejen postup vytváření animovaného klipu, ale příkládám i obrázkový scénář, ukázky výtvarného zpracování a píši také o Václavovi Koubkovi.

I. HLEDÁNÍ TÉMATU

1 NALEZENÍ „TÉ PRAVÉ“

Třiminutové animované vyprávění o *pánovi ve středních letech* (symbolicky řečeno), co hledá vysvobození z přizemnosti, jsem vymyslela téměř spontánně. Věděla jsem dopředu, že chci zrealizovat animovaný videoklip. Hlavou mi však už déle probíhala řada skladeb mě blízkých, ze kterých jsem si nemohla dlouho vybrat. Až přišla ta zásadní chvíle pro můj následující půlrok ve Zlíně. Oprášila jsem delší dobu neposlouchané album *Každý pes* od Vaška Koubka a byla tam, ta třetí, ta pravá, *Galaxie*. Možná jsem tímto výběrem tak trochu utekla od těch původních žhavých kandidátů a rozhodla se impulzivně pro jinou, ale právě v tomto aktu vidím velké výhody. *Galaxie* mě svým plynoucím a rozvíjejícím se rytmem vtáhla do svých sítí tak, že jsem neváhala, přestala myslet na ty mé „oblíbené“ a jednoduše začala. Jen pro upřesnění, jestli z předešlé věty vyznělo, že *Galaxie* nebyla mezi mými oblíbenými, tak dnes do nich rozhodně patří, řekla bych, že je poslední půl rok na vrcholu žebříčku. Prošla jsem totiž v průběhu vymýšlení, navrhování a animování různými fázemi lásky a nenávisti k této skladbě, jak ji neustále poslouchám dokola, a momentálně se blíším myslím až k samotné obsesi, možná vedoucí k závislosti. Už si bohužel ani neuvědomuji, že se mi ta skladba líbí, pouze můžu vzpomínat na to jak jsem ji vyhledávala a pouštěla s potěšením, že v ní zas něco objevím.

1.1 Výběr způsobu animace

Výběr techniky ztvárnění byl pro mě od počátku jasný. Ačkoli se mi na pohled daleko více líbí animované filmy vytvořené „ručním způsobem“, tzn. kreslené nebo malované na papír či jiné plochy; klasická loutka a jiné mnoho dalších způsobů, které jsou pak „živě“ snímány kamerou nebo fotoaparátem, vybrala jsem si, že vytvořím svůj bakalářský film na počítači, kreslenou 2D animací, vypracovanou kresbou na tabletu a rozpohybovanou v počítačových programech (viz kapitola „animace, technika“). Hlavní výhoda tohoto způsobu ztvárnění byla pro mě daleko větší rychlost vyhotovení práce.

1.2 Koubek jako hlavní součást mé práce

Jednou z hlavních složek mé práce je autor písně, Václav Koubek. To, že věnuji jeho osobě a celkově jeho pohledu na svět velkou pozornost (vedle explikace samotné práce na videoklipu) považuji za zásadní k tomu, abych tak komplexně položila prezentaci mého díla. I kdybych nepodnikla přímou komunikaci s autorem skladby a „jela si po své vlastní

dráze“ bez vlivu jeho slov a dovětků, nelze nevidět přímou spojnici textu příběhu s Koubkovým osudem a životní filozofií.

2 PŮVODNÍ NÁMĚT

Považuji za důležité uvést mé první kroky, jak jsem hledala dějovou linii a postupně přidávala, ubírala či vyprofilovávala jednotlivé postavy, obrazy a myšlenky.

Prvek, který se až do konce nezměnil a zůstal zakomponován do celého příběhu je cesta. S tou jsem počítala od začátku a stejně jak ji vidíme ubíhat v mém konečném díle jsem si ji představovala i v původním návrhu scénáře.

Stejně tak jsem si vždy představovala hlavního hrdinu jako nešťastného tuláka, co hledá vysvobození (v určité formě), bloumá a sní. Jeho podoba hlavonožce se akorát v průběhu vymyšlení postupně měnila až dostala tvář s velkým a ostrým nosem a bradou.

Výrazně jsem ale změnila zasazení „tulákovo“ hledání do prostředí, do jeho světa, kterým prochází, a které vnímá. Má prvotní myšlenka vedla cestou ukázat kontrast žití onoho zdeptaného človíčka ve městě a jeho následné osvobození a úniku do snu v fantazijním přírodním světě. Chtěla jsem tak vystavit děj : deprese života „mezi paneláky a auty“ v opozitu se světem pozitivních vlivů, příjemných barev a volnosti prostoru.

Co jsem později vypustila, byla další postavička, a to „ženy“, nebo přesněji bytosti „jemu“ opačného pohlaví. Přeneseně vzato jsem tuto „dívku“ vyměnila za jablko na stromě, kolem kterého „on“ stále lítá, které „mu“ dává naději, které když spadne, znamená to pro „něj“ pád do reality, zpátky na zem. „Ona“ měla totiž představovat pro „tuláka“ jakési rozptýlení (pohledem na její ženskost např.) a naději (když ji spatřil i ve „světě města“, uvěřil, že stále ještě existuje světlý bod, pro který má smysl žít). Zároveň jsem chtěla jejich pouto a napětí jejich vztahu zařadit pod slova „*v jistém čase mezi námi je mezera chvíl*“ nebo „*v jistém bodu mezi námi je svět neostrý*“. Nakonec jsem se rozhodla, že té „ženské“ roli nedám, především proto, že jsem můj projekt v průběhu času zjednodušovala a „oklešťovala“ pro větší názornost a jasnost, kterou chci divákovi ve třech minutách ukázat. Ikdyž by byl „klípek“ možná obohacen vzrušujícím nádechem, dostal by jiný náboj a vyznění než bylo v mých původních myšlenkách.

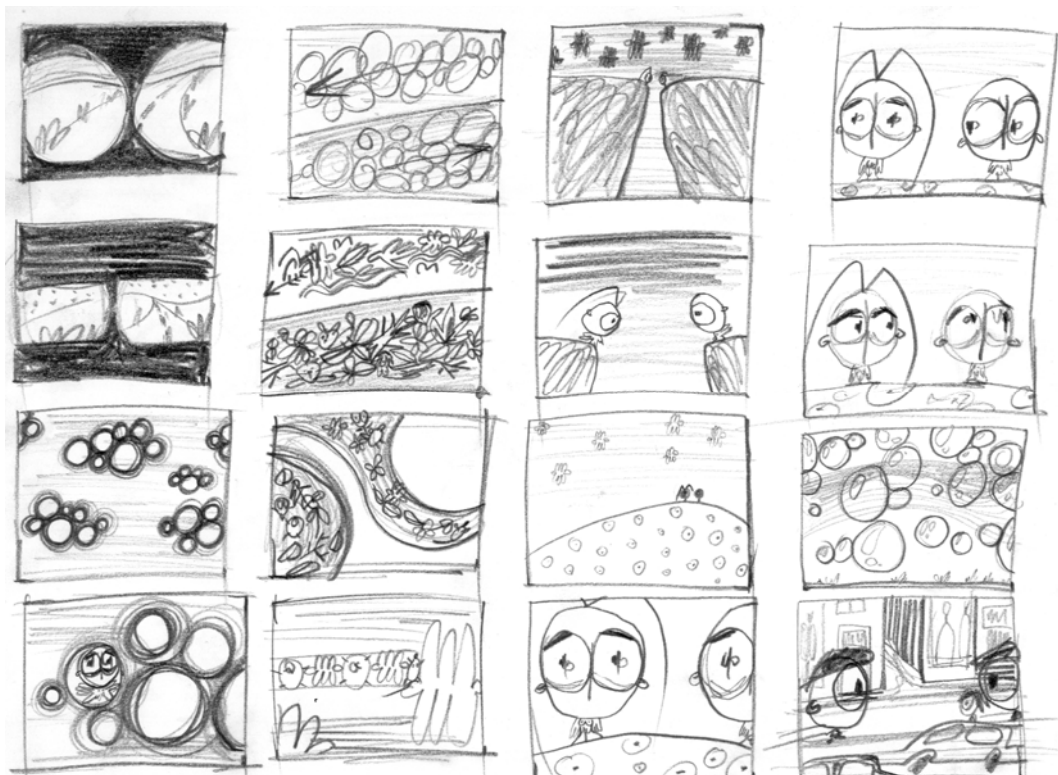
Myš jsem ale obsadila i v prvotním scénáři. Do role vypravěčky v podobě přízemnosti a nízkosti se podle mého nejlépe hodí a tak jsem ji nechala pobíhat, očmouchávat situaci a narušovat „snílkovi“ jeho úlet z reality.

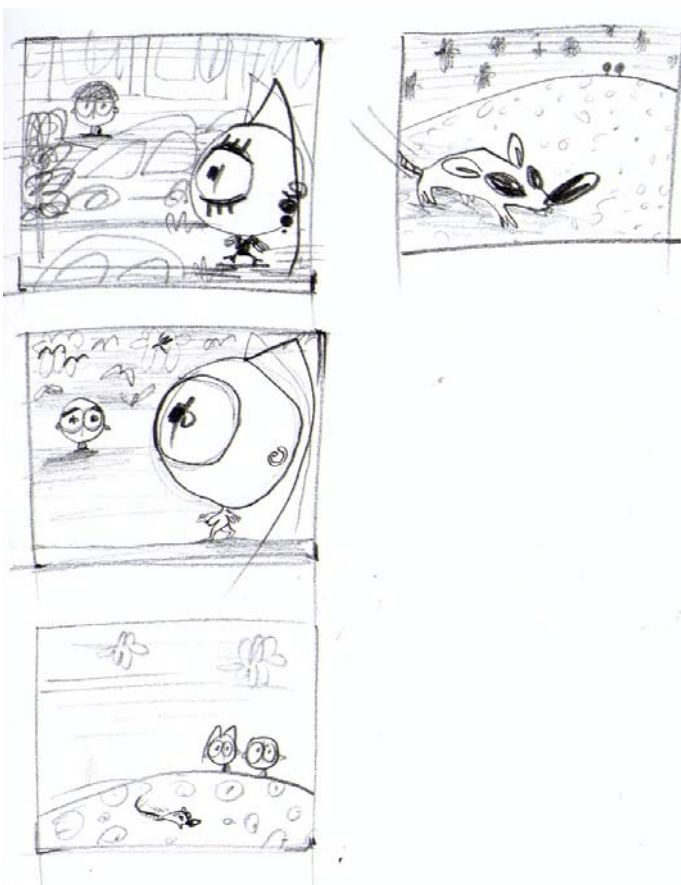
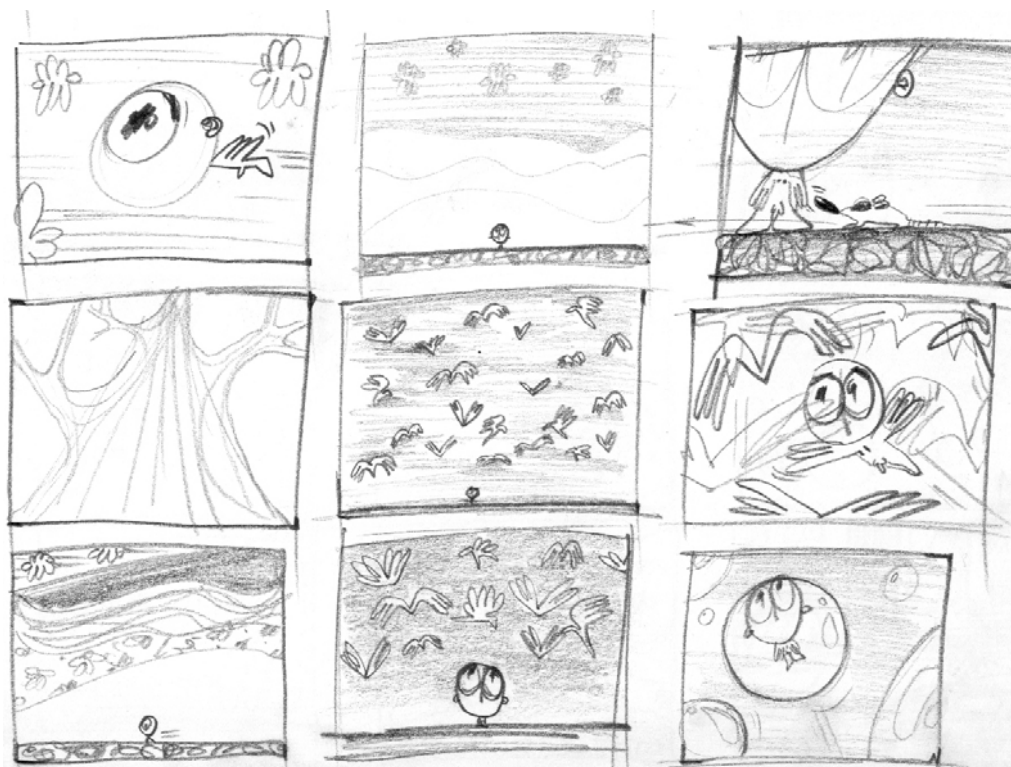
Akorát jsem ji nechala původně nakopnout „vychrtlým starcem“, což měla být další postava. Ten měl hrát jakéhosi „otevirače“ a „uzavirače“ celé rozpravy. Pro mírnou zmatenost přítomnosti starce jsem ho stejně jako „dívku“ vypustila.

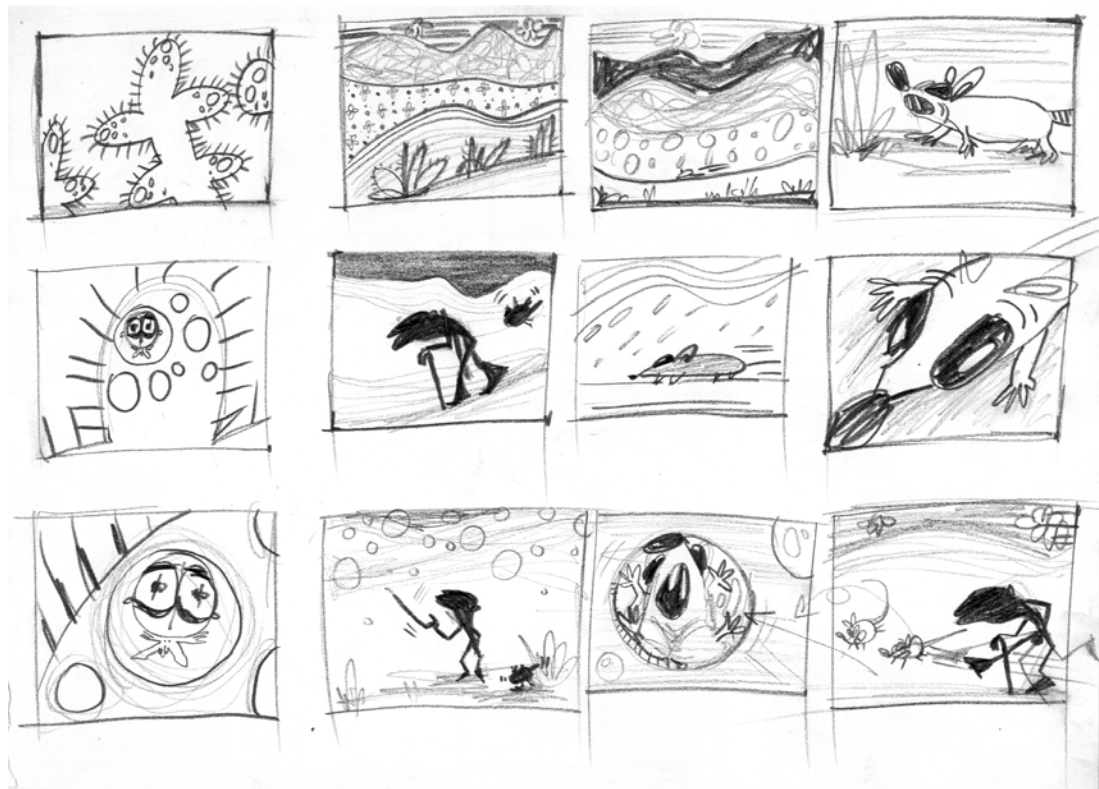
Strom, ptáci i bubliny zůstaly od počátku v koloběhu děje jako symboly svobody a volnosti, kterou „básník“ neustále vyhledává.

Celé vyznění filmečku jsem chtěla nejdříve ladit do tzv. rovnovážného stavu existence země a nebe. Zdánlivě ústřední děj člověka ve městě, co sní o úletu do fantazie, měl být pouhou podkapitolou hlavní ideje vyvážení smyslu hmotnosti země a plynulosti nebe, čili uvědomění si, že vše co se děje v našem lidském „omezeném“ světě je pouze smítkem celé galaxie... Tento filozoficky naladěný závěr jsem také nakonec opustila a zvolila užší kontext.

2.1 Původní obrázkový scénář

II. GALAXIE, MOJE I KOUBKOVA

3 „GALAXIE“, JE TO VŮBEC O NÍ..?

...proč zrovna tento název..? Je zvláštní, že až nedávno, po několikaměsíční práci jsem si uvědomila, že vizuálně „můj klip vůbec není o galaxii..!“ Myslím, že pro neuvědomělého nezávislého diváka (který si bude zkoušet spojovat název s dílem) může, uznávám, vyjít celkově mé animované vyprávění dost nejasně. Mohla bych to například zachránit tím, že „chytře“ řeknu „...vše je vlastně součástí *galaxie*...“. A každý si to může pobrat po svém, někdo třeba začne hledat v mém díle další rozměr, který já sama nevidím, jiný mě může jednoduše obvinít, že jsem se minula s názvem písně.

Až na to, že „vše je spíše součástí vesmíru“. Ale nerada bych urážela odborníky v oblasti astronomie svými laickými úvahami nad těmito „nekonečnými a absolutními pojmy“. Raději vložím definici *galaxie* a ta by mohla vysvětlit alespoň částečně...

Galaxie jsou základními stavebními kameny vesmíru. Jsou to hvězdné soustavy obsahující stamiliony až stamilardy hvězd a také značné množství mezihvězdné hmoty. Velké soustavy neboli kupy galaxií obsahují stovky či tisíce členů, a obrovské kupy sdružují dokonce statisíce galaxií. Nejbližší kupa galaxií je kupa v souhvězdí Panny, která obsahuje stovky galaxií. Všechny galaxie z tohoto seskupení drží pohromadě gravitační síly. Pozorování galaxií vedlo k objevu rozpínání vesmíru. Ukázalo se, že galaxie se navzájem vzdalují, a to tím rychleji, čím větší vzdálenost je dělí. Rychlost vzdalování se projevuje ve spektru galaxie posuvem spektrálních čar k červenému konci spektra (tzv. rudý posuv). Tohoto jevu se využívá k určování vzdálenosti galaxií.

(www.hvezdnaflotila.cz)

Pojem *galaxie* je v textu nápadně skryt. Možná jsem to celé pojala na jiné vlně než autor písně. Výsledný klípek je ale myslím mé autorské dílo „naparentované“ na autorské dílo pana Koubka, kde jsem se prostě inspirovala jeho slovy k vytvoření vizuálního povídání. Souhlasí-li naše cesty nebo ne, podle mého lze galaxii vidět jak vizuálně v textu tak mezi řádky v obraze. Už samotná slova prozrazují jakýsi jiný, filozofický, rozměr laděný do nekonečna a absolutna. Slova jako *snění*, *svobodomyslnost*, *vesmír*, *transcendence* nebo *ráj*. To jsou slova dodatečně připsaná autorem, kterými mě chtěl pomoci, abych blíže nahlédla do jádru textu. Slova, která slyšíme a připojujeme si k nim „moje obrázky“ jsou více konkrétní a zároveň naznačující ony slova dodatečná, „*galaxijní*“. Proto zdánlivě *galaxií*

nevidíme, ale víme o ní... Plynulost a určitou nekonečnost jsem se například snažila vyjádřit v motivech refrénu, kde mi hlavní hrdina mizí na nebi v dáli v bublině.

Proč pojmenoval Koubek svou skladbu podle stavebního prvku vesmíru jen tak nezjistím a můžu se jen domnívat. Jak jsem pochopila pročitáním jeho životopisu a některých jeho myšlenek, je tulákem, který prochází světem, nesoucí si na bedrech „svých pět švestek“, harmoniku, hledá příběhy obyčejného života lidí a rozdává dobrou náladu. Galaxie je široký pojem jak na vysvětlování její existence tak i odhadování, co vše zahrnuje, „co se do ní vejde“. V písni, kterou jsem vizuálně ztvárnila, vidím galaxii jako cestu, kterou se hlavní hrdina, snílek a básník, vydává, která ho vede životem, po které hledá vysvobození z depresivní přizemnosti ve svém snění. Významná role galaxie je patrná už jen ve výše uvedené definici, která říká, že „...její pozorování vedlo k objevu vesmíru“. A stejně tak významnou roli vidím v lidském osudu hledat harmonii v žití na zemi (z pohledu galaxie: ...na Zemi).

4 VÁCLAV KOUBEK, AUTOR PÍSNĚ

Jsem ráda, že mě do cesty vběhla právě jeho píseň. Při letném poslechu jeho hudby jsem i tak povrchově byla vždy jeho písněmi okouzlena. Podrobnějším zkoumáním tvorby a osoby tohoto ojedinělého českého umělce jsem nahlédla trochu blíže do jeho světa pohádek, snů a obyčejného lidského života. Už jen tímto skromným náhledem mě očaroval.

Jeho aktivita v oblasti hudby, filmu či divadla je neobyčejně pestrá. Student vysoké školy strojní, pastevec JZD, asistent střihu a režie, herec, scénárista, spisovatel, dramaturg, režisér, produkční, zpěvák nebo autor hudby. Našlo by se mnoho dalších označení, čím vším prošel Václav Koubek. Já ho ale vidím především jako tuláka a snílka, kterého „*už nebaví bejt při zemi...*“ (vytaženo z textu písně *Galaxie*).

Nazýván samorostem, originálem a svérázem, proplová tuzemskou písničkářskou scénou asi od 80. let. Vymyká se svou svébytností muzikanta, který rozdává lidem smutné básně a současně je rozveseluje povídkami ze života. Toulá se po venkově a sbírá inspiraci v obyčejných lidských osudech. Záměrně si vybírá prostředí pro svá představení mezi zapadlejšími hospůdkami a klidnějšími kluby různě po naší vlasti a dopřává si tím tak bližší kontakt s diváky a posluchači. Jeho performance jsou harmonicky vyváženy veselým humorem, pozitivní energií a zároveň vážností a skepsí, kterou cítíme z veršů i tónů jeho hudby. V obou směrech nás Koubek vtahuje a očarovává, až nám běhá mráz po zádech, jak jsou jeho slova a noty pravdivé a životu blízké.

V letech 1980 až 1983 patřil k Hanáckému divadlu v Prostějově, jako herec, scénárista a autor hudby působil v Ústředním loutkovém divadle v Praze od 1984 do 1987. Později prošel mnoha dalšími divadly, divadelními a uměleckými spolky. Od osmdesátého pátého vydal 9 alb, od *Ozvěň malých scén* po loňskou *Všem se nalejvá*. Zahrál si v řadě filmů, jako *Mikola a Mikolko* (1987), *Co chytneš v žitě* (1998) či *Čert ví proč* (2002). Napsal několik povídek: *Hospodské*, *Karí* nebo *Vesnické*, vydal *Zpěvník*. Je autorem čtyř filmů: *Odjezd* (1984), *Hit* (1984), *Šatna* (1985) a *Kára* (1987). Přes svou *Agenturu Václav Koubek* pořádá nejrůznější akce jako měsíční festival *Staroměstské náměstí* (1994), *Pohádkové léto u zámku Červená Lhota* (od 1998 podnes), *Hudební sklepy* (od 2002) nebo *Privátní*

klub Chotěmice. Z jeho rozprav a rozhovorů mám přesto pocit, že má potřebu toho „dokázat“ víc a víc a současně jakoby svou bohatou tvorbou za ta léta byl unaven a nejraději se odklidil na venkov, do důchodu (v dobrém slova smyslu).

Osamělý harmonikář a rozjasněný performer v jedné osobě se toulá životem ze scény na scénu, z hospody do hospody, z jižních Čech do Indie, od země k nebi. Připojuji pár ukázek z vybraných rozhovorů s Václavem Koubkem, které alespoň z mála představí kousek jeho osobní filozofie, vnímání světa a hledání inspirace k jeho poezii.

4.1 Ukázky rozhovorů s V.K.

Váš životní optimismus se odráží i ve vaší tváři. Působíte totiž dojmem mladšího člověka. Asi proto, že si stále hraji se slovíčky a jsem mezi juniory. Stále improvizuji, což je u mne předpoklad živé a tvůrčí práce a svým způsobem mě to asi i omlazuje. Vždy jsem měl problém zapojit se do konvencí, na rozdíl od mých vrstevníků, kteří jsou mnohem rozumnější. Pro mě jsou rozum a jistota, které si neseme životem s sebou takovým šedivým světem. Já jsem dobrodruh a potřebuji barvy!

Potřebujete ke svému životu tuláctví?

Myslím, že určitě. Je to moje zásadní filosofie být stále v pohybu. Už jako dítě jsem miloval tajné bunkry. Žil jsem jen s matkou, která hodně pracovala, takže jsem byl takové toulavé dítě s klíči na gumě na krku. Ale mě to bavilo. Vzpomínám, že jsme s ostatními dětmi sedávaly na jaře často v lomu u táboráku a oni musely před desátou domů, já ne. Svoboda pro mne bude vždy prvořadá...

(Vladka Pavlová / Deníky Bohemia)

Sbíráte příběhy mezi lidmi?

Přímo je kradu, jakmile slyším v hospodě nějakou povídku, hned se jí inspiroji. Nikdy nepovídám povídku konkrétního člověka, jeho příběh mě spíš někam navede. Všichni vlastně

prožíváme podobné příběhy.

Vaše hudba je především pro obyčejného člověka, který sedí někde v hospůdce u pívka.

Kéž by, to bych si přál. Od začátku mám snahu dát minimální formou třeba těžší obsah, aby se v tom lidi sami nacházeli. Dnes na koncertech vidím, že lidé mají zavřené oči a je to pro ně terapie, nenechají si vzít poezii a sami si v sobě plujou. Na koncertech si odpočinou a toulají se se mnou ve svých fantaziích.

(Kateřina Farná, www.novinky.cz)

Co vás v životě drží nad vodou? Je to hudba?

Jsem chvíli nad vodou a chvíli pod vodou a pohybuju se v rovinách od eufórií po absolutní deprese. Dřív mi hudba hodně pomáhala se z těch depresí dostat. Bylo to v době, kdy jsem měl strach z komunismu, z toho, že mě zavřou, nenechají studovat nebo, že mě nepustí za hranice. Potřeboval jsem se toho strachu zbavit, a tak jsem se z něj vyzpíval. Písničky se pro mě staly terapií a zjistil jsem, že se staly terapií i jiným, protože jsem za ně vyslovoval stejný názor. A tím, že jsem ho zveřejnil, osvobodil jsem je i sebe. K radosti nevede veselá písnička, ale naopak ta smutná...

Jaké písničky píšete teď?

Snažím se teď dělat spíš pohodovější písničky. Mám pocit, že doba je strašně patetická a chaotická, proto je dobré lidi stmelovat, dávat jim důvěru.

(www.vaclavkoubek.cz/rozhovor, Václav Koubek: Poezie se musí dělat dechem...)

Indům závidíte to, že mají narozdíl od nás, Evropanů, Velký vůz celý, „nevytunelovaný“. Jaké další rozdíly vás mezi východní a západoevropskou tradicí překvapily, popřípadě zaskočily?

Ano, závidím. Z pohledu nás, konzumních Evropanů, oni žijí v pohádkách a veškeré své bohatství mají ve hvězdách a ve vesmírné energii.

...Dojdete pak k poznání, že nikdo na tom není tak špatně, aby nenašel někoho, kdo na tom je ještě hůř. A člověk, který někomu pomůže, má už vlastně vyhráno, protože tím pomůže především sobě.

Vrat'me se ale zpět k vaší muzice...Při vašem zpěvu by konzervativně založený hudební odborník pravděpodobně po několika taktech omdlel. Jak probíhala cesta k vašemu specifickému sebevyjádření?

Když zpívám o bolestech, tak nemůžu bejt čistej. Jsem takovej, jakej jsem – chraplavej, štíplavej, zakuckávám se, šumluju, neudržím rytmus, měním tóniny, mám tam přehmaty, nejsem reklama, ale v mých bolestivých písních je vždy zakódováno východisko. Jsem prostě holt ta hrouda. Někdo se rád dívá na hliněný sochy, jiný zase na vyleštěný. Je to můj styl a ten je snesitelný zas jen v hospodě a ve svém prostředí, kde vznikl.

Jan I. Wunch vás v jedné ze svých recenzí označil za „antihvězdu“, já bych vás nazvala „osvíceným starcem českého hospodského šansonu“. Jak byste sebe nebo svůj styl pojmenoval vy sám?

Písnička.

...Nejraději jsem dělal pastevce, byl jsem podřízen jen čtyřem ročním obdobím.

Ve vaší proslulé vegetariánské historce o hledání životní cesty a o čekání na nirvánu nakonec dopadnete tak, že sníte celý bůček na posezení a ono toužebně očekávané se dostaví. Vše napovídá tomu, že berete život jako množinu neustále se proměňujících a často absurdních kontrastů...

Vidíte, jak malý rozdíl je mezi spojením „sníte bůček“ a „sníte o nirváně“ ... V okamžiku lidské slabosti z těchto chvilkových porážek vznikají ty nejpodarenější historky. Život bez snů je nudnej a smutnej a příběh lidského pochybení je zajímavější než ten neomylný.

I přes epičnost a tragičnost mnoha vašich textů působíte na široké okolí spokojeně a vyrovnaně. Jste šťastný?

Jsem smířený. Od jisté chvíle, kdy jsem se našel, jsem mířil výš, až jsem zjistil, že to výš nejde, že jsem toho na to málo stihl dost a že je načase, aby tenhle příběh dělaly třeba moje děti. Je načase se smířit s tím, že to moje už je z větší části naplněno a že to, co jsem si namaloval, bych si nyní měl už jenom lehce vyšrafovat. Být spolu jen s cestou, již jsem obešel, a osobně ji zevnitř naplňovat. Nebo jinak, obrazněji... Když stavíme základy pro svůj velký dům a už na počátku se rozhodujeme pro stále širší základ, docela dobře se můžeme stát, že svůj dům nikdy nedostavíme. Naplněním by asi mělo být dotáhnout to až k tý zvoničce nahoře, tam zazvonit a odejít. Ten dům je přece o sloupech, klenbách, oknech a veškeré kráse uvnitř. Nemám rád odbyté domy a sám pociťuju, že už je načase, abych ten svůj pomyslný a bytostný hnal od těch základů nahoru a dodělal onu zvoničku. A ještě navíc zacinkal...

(Barbora Gregorová / Nový prostor)

Když jsme u těch puntíků, propojuje se ti nějak hudba s barvami?

Jako v písničce Galaxie. Bublina stoupá nahoru, odráží se v ní celé město a jak se při tom otáčí, mění barvy. Všechny moje písničky jsou vlastně takové klipy.

...Texty písniček jsou taková moje terapie. Jejich přezpíváním se zbavím svojí bolesti. A protože ten problém který je někde vzadu ukrytý je společný všem lidem, působí moje texty určitou katarzi.

Určitě sis jako všichni kladl otázku, jestli je nějaký život po smrti.

Po mém pobytu v Indii si myslím, že se člověk může příště objevit jako nějaká forma energie. Klidně se stane třeba mrakem.

Je nějaká otázka, kterou by sis rád sám rád položil?

Pořád si pokládám jednu otázku: Je morálka předsudek? Norma morálky se pořád mění.

To co bylo nemorální před 20ti lety se dnes toleruje. Stále si nejsem jistý jestli moje vlastní spokojenost může být vykoupena porušením morálky. Svět mě nutí abych splnil svůj úkol co tady mám. Ale je to možné splnit a neporušit přitom morálku? Teď ovšem nevím zda slovo morálka nevystihuje víc slovo etika.

Zkoušel jsi někdy získat od svých emocí odstup a stát se tak svobodnější nebo si myslíš že by ti to ubralo tvoji sílu?

Jsem proti své vůli sluhou svých emocí.

Za jak dlouho se dá podle tebe naučit na harmoniku?

To co hraju já, tak za 3 měsíce.

(www.sny.cz/Vaclav-Koubek)

4.2 Album „Každej pes“

Skladba *Galaxie* patří albu *Každej pes*, vydanému v roce 2004. Tato deska je žánrově velmi rozmanitá a jedna ze zásadních z celé diskografie autora.

„Jako by se zde spojilo a vyzrálo vše, co se Koubek za dvacet let naučil. Písněmi procházejí kouzelné textové obrazy („Až jednou někoho potkám, možná jenom vážku, nadýchám se trávy a usnu na bodláku“ - Potkám) i drobné situační postřehy – třeba o tom, jak se změní atmosféra lokálu, když přijde dáma (Rozjímání).

*Své názory o potřebě svobody nebo ztrátě orientace („topíme se v pitomostech, to velký se nám ztrácí“ – Příběhy) Koubek vkládá do písni nenápadně. Nikomu je nevnucuje. Tváří se jako lehce posmutnělý kejklíř, šibal nebo snílek. Jako by nepatřil do tohoto světa, pouze jím jen tak prochází. „Z té velké výšky sleduji dění, všechna ta těla jak siločáry, každej jen chvíli může bejt první, každej jsme chvíli na okraji,“ zpívá Koubek v písni *Sám*.*

*...Piano Filipa Topola...vtisklo písni **Galaxie** atmosféru nekonečného prostoru i meditativního zasnění.“*

(podle recenze na www.vaclavkoubek.cz : Václavu Koubkovi lze věřit každé slovo i notu)

Osobně vidím a slyším písně na tomto albu jako přelomové a možná lze hledat podobnost určitého zlomu s hranicí věku, ke které Václav Koubek v období skládání téhle desky překročil, zastavil se a jestli překročil, spadl na zem nebo vzlétl nevím... Celou tuto metaforu vidím právě v *Galaxii* a připodobňuji Koubkovu cestu života, „chlápka ve středních letech“ k mnou smyšlené hlavní postavičce tuláka, kterého nebaví přízemnost a chce se stát bublinou.

4.3 Text písně Galaxie

Sloky, text :

1 U vychrtlého starce vypaseného vrabce viděl sem

2 Já ležel pod stromem dyž galaxie letěla krokem

3 Neřízení prachem drženi hmotou sil

Bloudíme si prostorem i rytmem vlastním

1.r Už mě nebaví bejt při zemi

Už mě nebaví bejt při zemi

4 V jistém bodu mezi námi je svět neostrý

5 jisté cíle předem daný stavej se slepý

6 Všechny zkratky v polních cestách v jednu se spojí

2.r Už mě nebaví bejt při zemi

Už mě nebaví bejt při zemi

Stal sem se bublinou a letím

Letím si napříč stoletím

Stal sem se bublinou a letím

O smyslu věcí nevím

7 V jistém čase mezi námi je mezera chvíl

8 Na rozhraní svého věku sem se zastavil

9 Z toho co tu vidím mě jímá strach a děs

2.r Už mě nebaví bejt při zemi

Už mě nebaví bejt při zemi

Stal sem se bublinou a letím

Letím si napříč stoletím

Stal sem se bublinou a letím

O smyslu věcí nevím

10 U vychrtlého starce vypaseného vrabce viděl sem

11 Já si letím vesmírem dole cosi třísklo o zem jen

1.r Už mě nebaví bejt při zemi

Už mě nebaví bejt při zemi

Mě nebaví bejt při zemi

Už mě nebaví bejt při zemi

k. Nenávidím myši, nenávidím myši, nenávidím myši

myši, myši, myši, myši, myši, myši, myši, myši, 'ven'!

4.4 Rozbor textu a obrazu

Rozeberu-li sloku po sloce a aplikuji-li na ně příběh, který jsem určila, že se bude vyprávět podle písně *Galaxie*, osvětlí se možná to, co jsme já i pan Koubek chtěli říct...:

první 3 sloky, 1. prostředí :

V první části autor zpívá, že *...viděl vypaseného vrabce u vychrtlého starce, ...o on si leží pod stromem, když galaxie letěla krokem, ...neřízení prachem, drženi hmotou sil, bloudíme si prostorem i rytmem vlastním*. Sám pan Koubek se mi pokusil upřesnit, co kterou slokou myslel a vyjádřil jedním nebo více slovy užší smysl nebo význam daného řádku. Kontrast vypaseného vrabce a vychrtlého starce má značit „nespravedlnost“ a to jak si leží pod stromem a bloudí vlastním prostorem a rytmem znázorňuje „svobodomyšlné žití a snění“ při pohledu vzhůru s myšlenkami na nekonečnost vesmíru, galaxie,...

Pro začátek jsem zvolila obraz ubíhající cesty, kde uvádím svůj „klípek“ titulky. Vidím cestu toho malého tvora, který bloumá a hledá vysvobození jako hlavní motiv a základ celého krátkého příběhu. V průběhu ho ještě párkrát opakuji a chci tím zároveň podpořit dynamiku a kontinuitu celého dění. A po cestě také přijíždí ústřední hrdinové: myš a „on“ (pro zjednodušení budu psát o své hlavní postavičce jako o „něm“, popřípadě dám označení jeho bytosti do uvozovek; nedala jsem mu konkrétní pojmenování, prostě šupák, bohém, tulákem či básník). Představí se nám tedy krátkým výstupem, zastavením se na cestě. Myš má symbolizovat onu přizemnost a depresi života na zemi. Má proto podobu a vybarvení myši zlé, ošklivé, nepříjemné a dotěrné. Zvolila jsem právě toto zvíře za prvé z důvodu, že se o ní na konci zpívá a konkrétně na tyto hlodavce zpěvák nadává, že je nenávidí a za druhé myslím, že právě toto hbité a kousavé zvíře, kterého se asi všichni (možná s předsudkem) bojíme, nejlépe charakterizuje nízkost a přizemnost. „Jeho“ jsem vykreslila jako nahého človíčka, možná někdy až tzv. hlavonožce, se zjednodušenými a zvýrazněnými rysy obličeje a hlavy. Než se zasní a uletí do 2.scény, je prozatím pouze bez výplně, jen obrysem. Ocitáme se totiž v úvodním „prostředí reality“, kde vládne myš svou přizemní otravností a „on“ je smutný, bez náboje, jakoby ztratil chuť se prát se sterilitou života. Třetím živlem a dalším ze symbolů je strom s jablkem. Ten je zasazen do reálu a zároveň stojí i ve snu, je stálíci s neměnným charakterem. Pro „něho“ je jablko visící na horní větývce cílem a nadějí. Pohledem na toto ovoce, symbolizující čistotu, zrození či samotný život, si

zachovává vnitřní klid a jistotu, že najde vysvobození z ponurosti vlastního života. Dochází také k prvnímu kontaktu „on : myš“ – ta ho zezadu očmuchává a popichuje jakoby říkala: „na co to čumíš?!“, „on“ ji vztekle dupnutím odežene a sní dál.

1. refrén, 2. prostředí :

Jakmile zavře oči a zasní se, přichází první motiv kratšího refrénu se slovy, která se linou celou skladbou (a po několika posleších jsou velmi nakažlivá), že „*už ho nebaví bejt při zemi*“. Tuto zásadní větu V. Koubek charakterizuje jedním slovem „marnost“ a myslím, že to úplně stačí.

To, že „ho nebaví bejt při zemi“, jsem ztvárnila proměnou prostředí, která proběhne v jeho zasnění se nad jablkem, galaxií, svobodným útekem... Okolí tedy ožívá, barevnost je rozjasňuje, „básník“ zaplňuje svůj obrys lidskou hmotou a pro názornost vyjádření svého pocitu se usmívá.

další 3 sloky :

Vypráví o *jistém bodu mezi námi, kde je svět neostrý...*, což Koubek vyjadřuje také jako „bod neviditelnosti mezi každým dvěma věcmi“. Vidím tento prostor jako zvláštní dimenzi s plynulostí a neurčitostí a jeho existence je tak nejasná jak o ní autor zpívá a mluví (jak jsem procházela některé z jeho rozprav). Alespoň náznakem jsem se pokusila vyjádřit tento bod vztahem hlavního hrdiny k jablku, tedy pocit, že ho chce mít a vlastnit a zároveň ví, že mu nepatří a ani by si nepřál ho držet v rukou, stačí mu pohled na něj vzhůru a myšlenka, že za ním může vzlítnout. K tomu se váže následující verš, že *jisté cíle předem daný, stávaj se slepý...* Jinak řečeno: „žádný cíl nelze dosáhnout neboť nevidíš překážky (z pohledu vesmíru)“. Budiž mé červené jablíčko oním cílem, kterého nelze dosáhnout tak snadno. Poslední řádek říká o *všech zkratkách v polních cestách, co se v jednu spojí*, vysvětleno tak, že „se všechny zkratky blíží nule“. Celkově mají Koubkovy verše a dovětky filozofický podtext s existencionálním významem. Ty lze ale možná najít jen, když překročíme pár těch překážek...

Zařadila jsem do této části motiv cesty, se smyslem kterým jsem výše vysvětlila. „Snílek“

tentokrát nereaguje na myši otravování, nenechá se vyrušovat a podřizovat její přítomnosti. Lehkými cupitavými kroky si uteče do snu (na chvíli tak pocítíme změnu do třetího prostředí, snového, plného volnosti ptáků). Docupitá tak i po stromě až na konec jedné větve, připraven vzlétnout.

2. refrén, 3. prostředí :

Opět slyšíme jak ho *nebaví bejt při zemi...a stal se bublinou a letí, letí si napříč stoletím, o smyslu věci neví...* Vedle „marnosti“ tím autor vyjadřuje „bohémský útěk, to, že si žije po svém a lhostejnost“. Je jasné, že tedy v téhle ústřední melodii slov se „básník“ osvobozuje a unáší ve své volnomyslnosti.

Vyjádřila jsem jeho úlet proměnou do třetího snového prostředí, které je nereálné, tam, kam člověk může proniknout jen když se zbaví pout na zemi. To, že se stal bublinou jsem ztvárnila celkem konkrétně. Letí, narostou mu křídélka, vpluje do bubliny a je unášen do nekonečna galaxie...

další 3 sloky, zpět do 2. prostředí :

Ze snu se přeneseme o krok zpátky do světa příjemného a živého. Koubek zpívá, že *v jistém čase mezi námi je mezera chvíl*, což jinak opisuje dvouslovím „černá díra“. Opět je tu cítit jakési napětí vztahu něčeho s něčím, trochu obdobně tím vyjadřuje „bod neviditelnosti“. Dále pak pokračuje slovy : *na rozhraní svého věku jsem se zastavil...*, u kterých mi dodal poznámku : „osobní – po padesátce – třetí transcendence“. Nechci zacházet do úvah a o životě a soukromí pana Koubka. A jelikož cítím, že tyto verše jsou, jak přímo napsal, osobní, vykresluji tato slova z mých vlastních představ o tom, jak si můj „hlavonožec“ lítá, přistává a hledá, po čem touží. A konečně uzavírá tuto část tím, že *z toho co tu vidí ho jímá strach a děs...* Neboli : „okamžitá realita zjištění pocitu“. Tady už se pomalu blížíme k závěru pádu do reality.

Mezeru chvíl jsem je snažila vizuálně vyjádřit pohledem, nepřímým kontaktem, „letícího“ na jablko, který se tak ujistí o přítomnosti své naděje a síly. A pomalý příchod nepříjemnosti jsem nastínila vběhnutím myši na scénu, která zařve a jakoby se vzteká, že „on“ si

někde lítá nahoře, a pomalu a jistě vymýšlí jak ho dostat dolů... To, že se „šupák a tulák“ zastavil na rozhraní věku jsem spodobnila přistáním na okraji skály a oddálením záběru pro větší důraz na hloubku propasti nad kterou stojí, které ale stejně nepodlehne.

stejný 2. refrén, opět 2. prostředí :

Ze skály se odrazí vzhůru a stejně jako slova, že *ho nebaví bejt při zemi a stal se bublinou a letí, letí si napříč stoletím a o smyslu věcí neví...*, se opakuje i obraz jak letí, sní, nechá se spolknout bublinou a unášet galaxií.

Pro pestrost podívané jsem zařadila další prvky do opakujícího se refrénu, a to letící ptáky v bublinách a podruhé ještě rotující jablka, které se přidávají k postupně se vzdalujícímu „okřídlení“ a společně jsou pohlceni absolutnem.

poslední 2 sloky, z 2.prostředí přes 3. zpět do 1. :

Jako na samotném začátku nám v předposlední sloce Koubek zpívá o „nespravedlnosti“, čili že *u vychrtlého starce viděl vypaseného vrabce. A jak si letí vesmírem, dole cosi třísklo o zem jen...*, což charakterizuje jako „snění – dění“. A právě teď se vracíme na zem, do celé té nenáviděné přizemnosti. Je konec snění, teď se bude dít..!

V mém obraze myš stejně jako na začátku přijede po cestě, „zařve do kamery“ a zdrhne. „On“ si letí kolem stromu a s klidem, že jablko je tam, letí dál. Myš připeláší ke stromu a velmi razantně, „bez servítek“ za něj chytne, setřese jablko na zem a uteče se smíchem, jak se jí to pěkně povedlo. Strom je v tuto chvíli před myší bezbranný a slabý. S pádem „ovocného cíle“ na zem se strhne lavina jablek řítících se dolů společně s naším „snílkem“. Ten se pomalu v průběhu pádu zpátky mění na pouhý obrys své bytosti. Zároveň se přenášíme přes třetí snový prostor zpět do původního, prvního, reálného.

stejný 1. refrén, opět 1. prostředí :

Vyslechneme si znovu naříkání, jak „*ho*“ *nebaví bejt při zemi*, tentokrát víckrát za sebou. A o to víc autor zdůrazňuje „marnost“, které nelze uniknout.

Můj hrdina se probudí na úpatí stromu, jako spadlá hruška (nebo spíš jablko?). Ponížen a s vidinou probuzení se ze snu do chladného bdění, se pokouší vstát na nohy. Vzápětí však na něj spadne jedno z posledních jablek, co padají z nebes, pro umocnění poníženosti. Po malý odjezd na celek vypráví obraz, že „on“ je skoro pouhou tečkou (ještě k tomu bez obsahu) v časoprostoru nevládného světa.

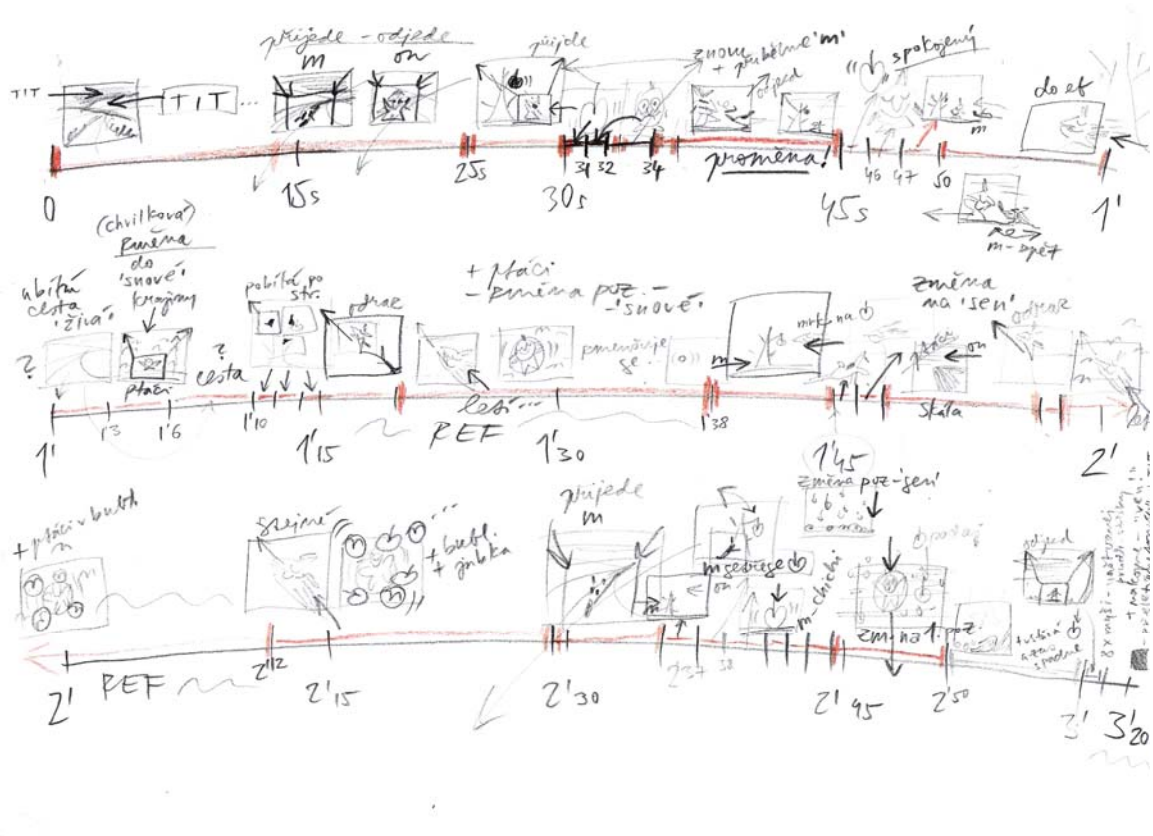
závěr :

Stupňovitě nám tu autor písňě osmkrát zazpívá opakovaně, že *nenávidí myši* se závěrečným výkřikem *ven!...* Pro vysvětlení dodává, že „nenávidí nízkost... Ano, ti nízcí mohou za to, že nás z ráje vyhnali ven“. Obviňuje tak přízemní živly, ať už skutečné nebo fantazijní, že ho nechají se dusit na zemi.

Nízkosti jsem dala podobu dotěrné myši, která v poloze na zádech požívá jablko, co setřásla se stromu, hltá ho a užívá si to. Současně se slovy jak ji „on“ nenávidí s gradací ukazují „jeho“ našťvaný výraz plný zlosti, ve které se naplňuje nenávist, že „ho vyhnali z ráje ven“ a ta pak také přeteče a vybuchne nakopnutím toho nízkého tvora ven ze záběru.

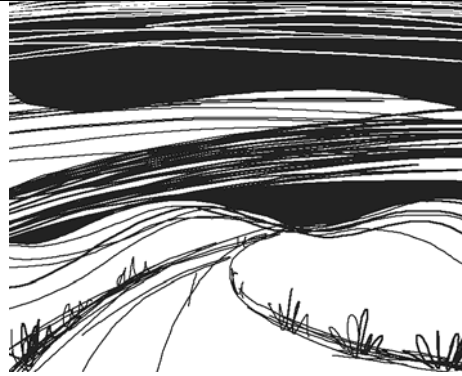
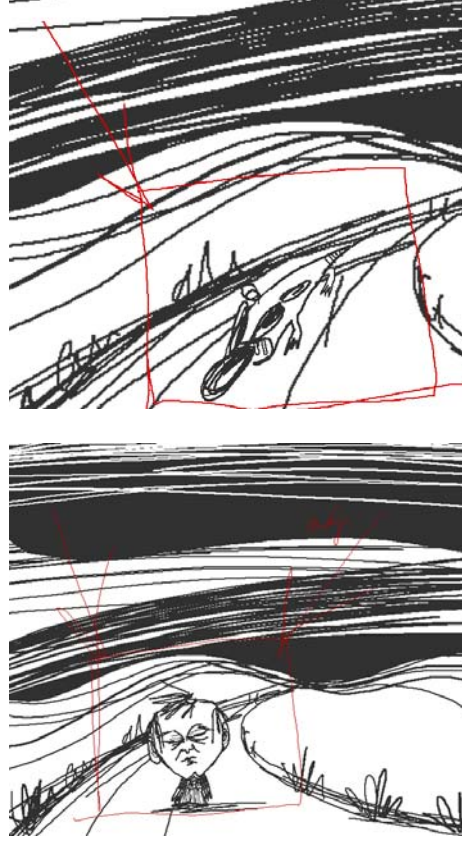
Po odeznění hudby ještě připojuji dovětek jak se „snílek“ vrací do výrazu zdeptaného smutného obrysu a sklesle stojí vedle ožraného mrtvého jablka. Do ztmavené oblohy na úplný závěr prolétne netopýr v převleku okřídlené myši, čímž se „mu“ ještě víc vysměje, že on zůstává při zemi zatímco ona mu sežrala jablko a ještě k tomu si lítá.

4.4.1 Pomocná skica časové osy

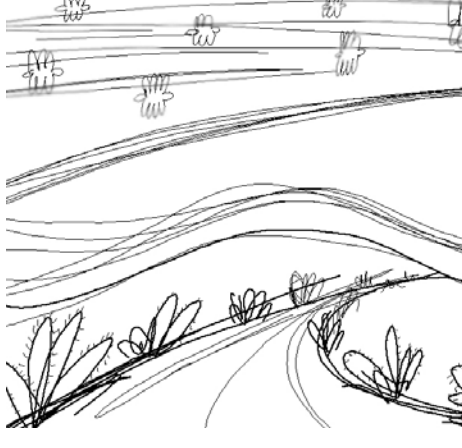
4.4.2 Obrázkový scénář

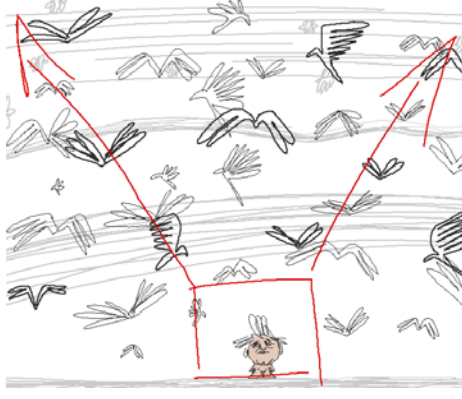
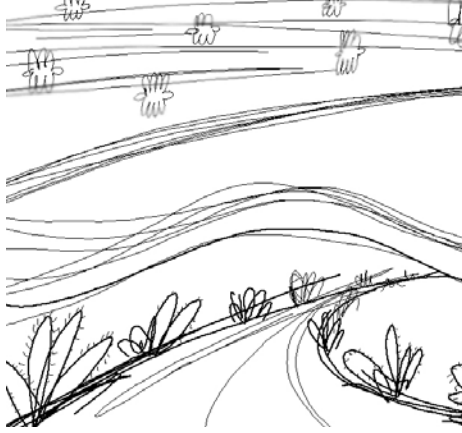

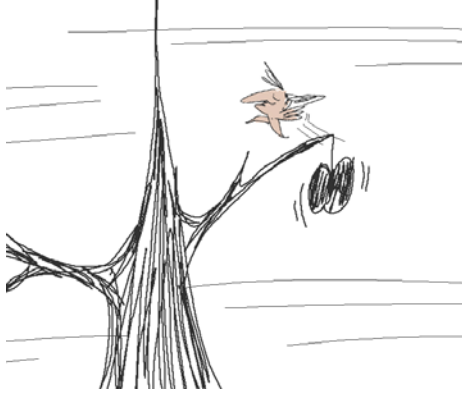
Práce na obrázkovém scénáři a celková kompozice a návaznost záběrů je velmi důležitým krokem před samotnou realizací práce. Než jsem si s konečnou platností ujasnila jak vše půjde za sebou, vícekrát jsem měnila postup a skladbu. Děkuji tímto Tomášovi Hubáčkovi, absolventovi FMK na ateliéru audiovizu, který mi hodně pomohl se sestavováním obrazů a záběrů, aby to tzv. fungovalo, ještě před tím, než jsem došla k definitivní verzi, kterou zde příkládám. :

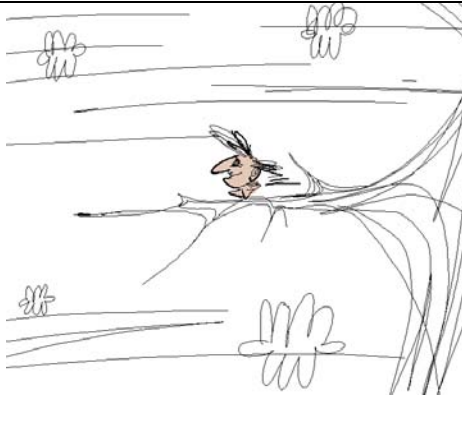
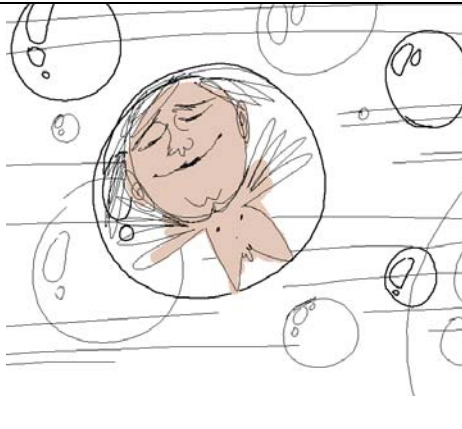
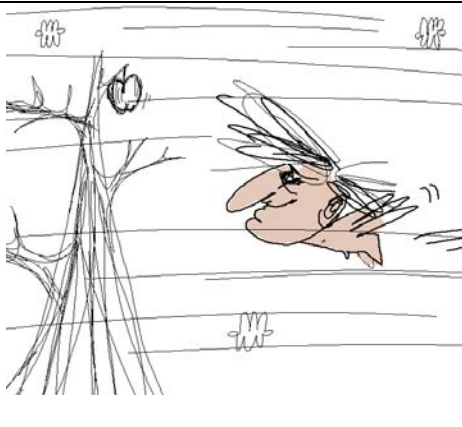
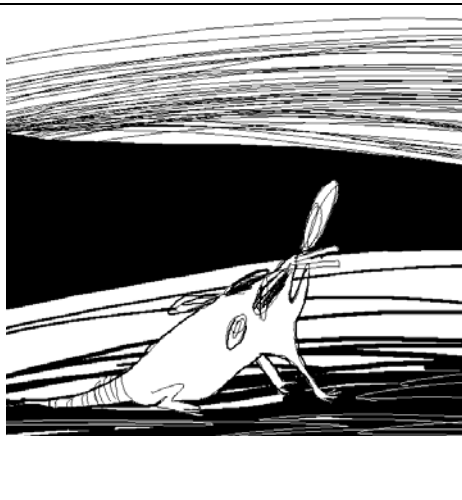
čas m:s	sloky, refrény (číslová- ní)	obrázky (hrubé náčrty)	popis děje	popis pohybu „kamery“
0 00			<p>1.prostředí – „reálné“ Cesta, ubíhá <i>Do toho TITULKY.</i></p>	
0 15	1. 2.		<p>Myš-„přijede“ po ubíha- jící cestě, představí se - zastaví se, „zařve“ a běží dál.</p> <p>„On“-„přijede“ po cestě, představí se – mrkne a zašťourá se v uchu. Vy- kročí dál.</p>	<p>Přiblížení na myš-když „zařve“ a znovu odta- h.</p> <p>Přiblížení na něj když otvírá oko a „šťourá se“ v uchu a opět od- tah.</p>

0 25	3.		<p>Dojde ke stromu, koukne smutně, ale s nadějí nahoru na jablko.</p>	<p>„kamera“ jde s ním doleva, jak se koukne nahoru-odjezd na celek se stromem.</p>
0 30			<p>Jablko na stromě.</p>	
0 31			<p>Zasněně kouká nahoru na jablko.</p>	
0 32			<p>Širší záběr z profilu – kouká na jablko, zprava přicupitá myš.</p>	

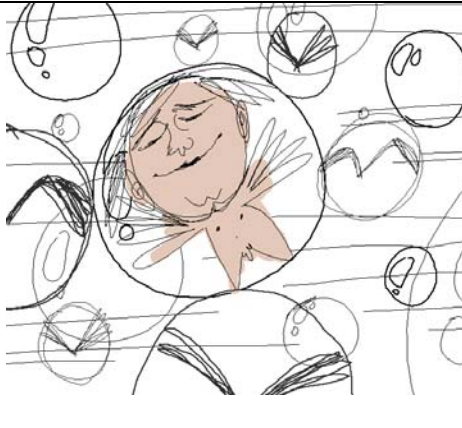
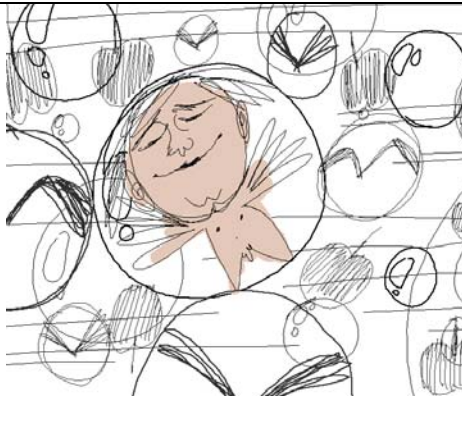
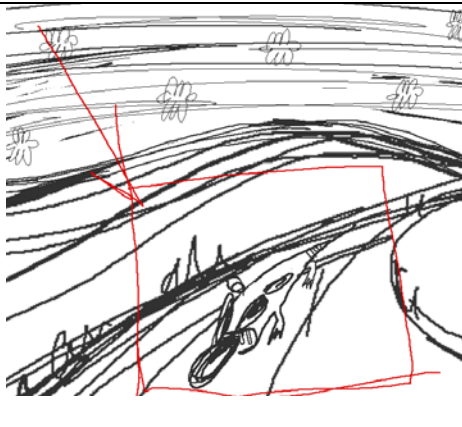
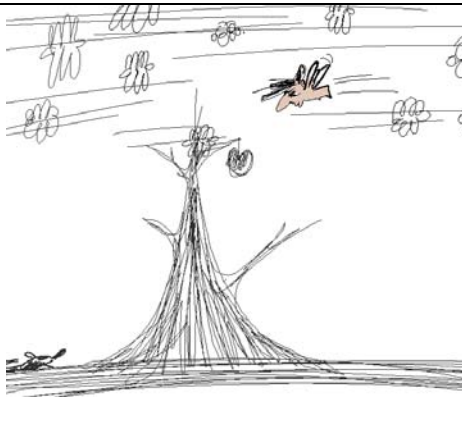
<p>0 34</p>	<p>1.ref</p>		<p>„On“ stále kouká vzhůru. Myš ho očuchává – „on“ se našťavaně otočí a „kšá“ zadupe na ni – myš zdrhne doprava. „On“ zavře oči, zasní se, „vybarví“ a následuje změna prostředí na 2., „živé“.</p> <p>Kouká na jablko, zasněně, směje se.</p>	<p>Jak se zasní, odtah ve stejné šíři nahoru „ do nebe“ a v proměně na jiné pozadí / prostředí odjezd na celek se stromem.</p>
<p>0 45</p>	<p>4.</p>		<p>Jablko na stromě.</p>	
<p>0 46</p>			<p>Zasněně kouká nahoru na jablko. Je veselejší.</p>	

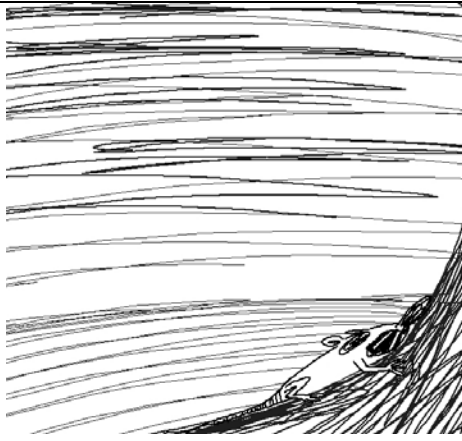
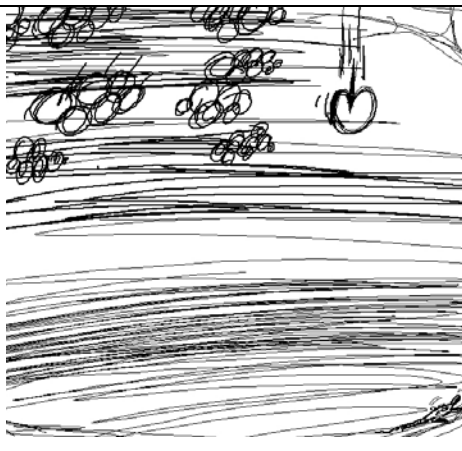
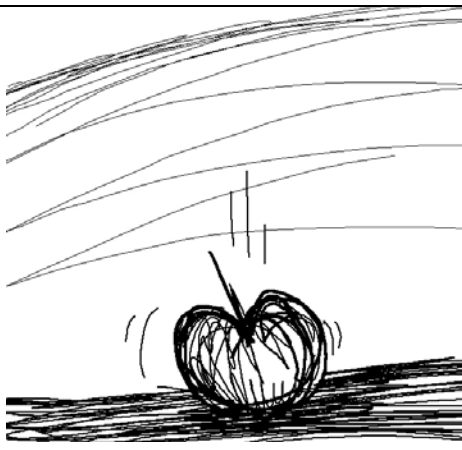

0 47			<p>Znovu záběr z profilu – kouká na jablko. Myš k němu přiběhne zprava.</p>	
0 50	5.		<p>Myš k němu čmouchá, „on“ nereaguje, sní dál. M. se našťvaně koukne taky vzhůru a pak se obrátí a zdrhne zas doprava.</p>	<p>Jak se rozběhne doleva, „kamera běží“ s ním ve stejné šíři záběru.</p>
1 00	6.		<p>„Živá“ cesta ubíhá.</p>	

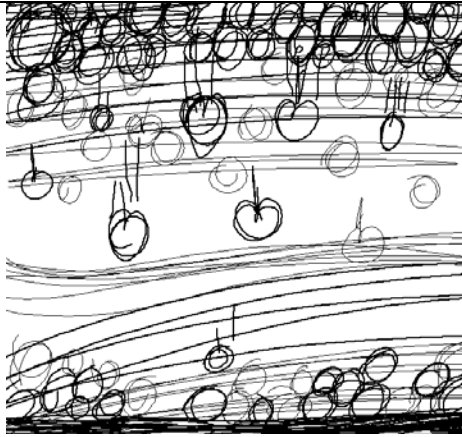
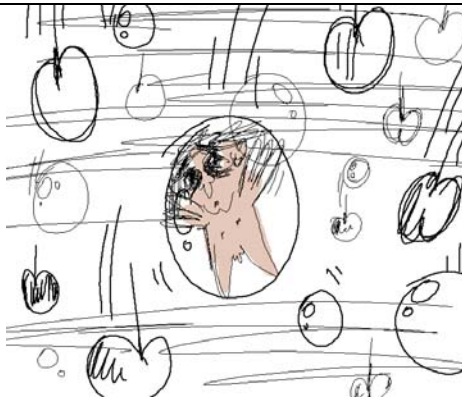

<p>1 03</p>			<p>Ptáci kolem něj vzlítnou e země vzhůru spolu s pohybem jak „on“ zvedne ruce a hlavu. Změna (chvilková) prostředí na „snové“.</p>	<p>Rozmáchně rukama vzhůru a jak vzlítnou ptáci – odtah na celek krajiny.</p>
<p>1 06</p>			<p>„Živá“ cesta ubíhá.</p>	
<p>1 10</p>			<p>Po špičkách pobíhá po pravé straně kmene stromu, je naráz menší v poměru ke stromu než předtím.</p>	
<p>1 12</p>			<p>Cupitá dál, hop na jablko, na větvíčku.</p>	

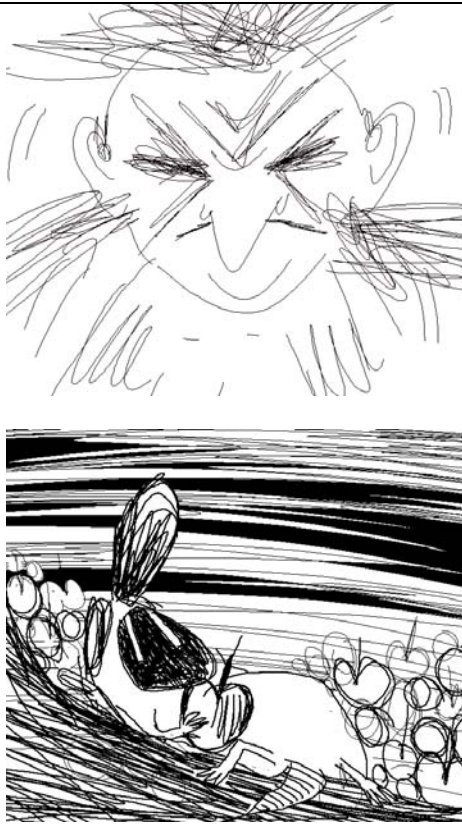
1 14	2.r		<p>Docupitá až na konec jedné větve, zastaví se a odrazí, vzlítne doleva vzhůru.</p>	<p>Příjezd na něj když se zastaví na konci větve a odrazí se vzlítnout.</p>
1 20			<p>Přetočí se do „ef“ a vlítne do bubliny. Postupně se prostředí mění na 3. „snové“. Letí si spokojeně v bublině a postupně se vzdaluje.</p>	<p>Jak letí, „kam.“ se s ním pohybuje doleva vzhůru.</p>
1 38	7.		<p>Prostředí opět 2. „živé“, letí kolem stromu a mrkne s jistotou a spokojeností na jablko. Letí dál a zleva přibíhá myš.</p>	<p>Pohyb „k.“ doleva s ním jak letí kolem stromu.</p>
1 45	8.		<p>Užší záběr na myš jak „řve“ nahoru k němu, zlobí se, že si lítá.</p>	

1 46			Užší záběr na „něj“ jak si spokojeně letí a myš nevnímá.	
1 47	9.		Přiletí do záběru, „přistane“ na kraji skály, zastaví se a odrazí opět vzhůru doleva.	Odjezd do celku se skálou jak se zastaví a přelétnou ptáci. Znovu přiblížení na něj jak chce vzlítout.

1 57	2.ref		<p>Opět změna prostředí na „snové“, letí, vltne do bubliny a jak se vzdaluje, připojují se k němu ptáci v bublinách a vzdalují se s ním.</p>	<p>Jak letí, „kam.“ se s ním pohybuje doleva vzhůru a následuje odtah jak se vzdaluje.</p>
2 12			<p>Znovu se opakuje a v závěru se ještě ke ptáčkům v bublinách přidají jablka a taky mizí v dále.</p>	<p>Jak letí, „kam.“ se s ním pohybuje doleva vzhůru a následuje odtah jak se vzdaluje.</p>
2 30	10.		<p>2. „živé“ prostředí, ubíhající cesta a znovu po ní „přijede“ myš a „zařve“, a zdrhne ze záběru.</p>	<p>Přiblížení na myš-když „zařve“ a znovu odtah.</p>
2 35			<p>Celek z profilu „on“ letí kolem stromu a myš přibíhá zleva.</p>	<p>Pohyb „k.“ doleva s ním jak letí kolem stromu.</p>

2 37	11.		<p>Užší záběr na myš jak chce vytrhnout strom ze země, nakonec vytrhne.</p>	
2 38			<p>Širší záběr jak myš třese stromem a utrhne se jablko, padá na zem, myš zdrhá doleva.</p>	<p>Prostředí stále čisté, vřelé, 'přírodní'</p>
2 40			<p>Jablko spadne na zem.</p>	
2 41			<p>Myš se chichotá, jak se jí to podařilo.</p>	

<p>2 42</p>			<p>Krajina se postupně mění přes „snovou“ na původní „reálnou“. Z nebe padají jablka na zem.</p>	
<p>2 44</p>			<p>„On“ padá s jablky dolů, postupná proměna prostředí a „on“ se opět „odbarvuje“ na průhledného.</p>	<p>Odjezd do širšího záběru jak postupně padá níž.</p>
<p>2 50</p>	<p>1.ref</p>		<p>Leží na zemi, nešťastný, že se musel vrátit zpět do reality.</p> <p>Zkouší vstát, ale zasáhne ho jablko, které ho zas položí, opět vstane.</p>	

<p>3 00</p>			<p>Stojí, nešťastný.</p>	<p>Pomalý odjezd „k.“ do celku se stromem.</p>
<p>3 05</p>	<p>Konec..</p>		<p>Myš se cpe jablkem.</p>	
<p>3 06</p>			<p>Rychlé střihy střídajících se záběrů na „něj“ jak zuří a na myš jak se cpe.</p>	

				
<p>3 12</p>			<p>Rozmáchně se nohou a zezadu myš nakopne.</p>	
<p>3 13</p>			<p>Užší záběr na myš jak „nakoplá“ letí vzhůru doleva.</p>	

3 14			<p>Otočí se zas do „ef“ a smutně kouká.</p> <p>Do tmavé oblohy vletí okřídlená myš a znovu se mu vysmívá, nakonec vzlítla ona...</p> <p><i>TITULKY.</i></p>	<p>Odjezd jak se otočí a stojí „ef“ do celku se stromem.</p> <p>Přiblížení a odjezd „do nebe“</p>
------	--	--	---	---

III. ANIMACE, TECHNIKA, VÝTVARNÁ SLOŽKA

5 ANIMACE, TECHNIKA

Za poslední tři roky studia animace ve Zlíně jsem si vytříbila způsob animování, kterým se vyjadřuji, a to tzv. v 2D. A nejinak je tomu i u mé praktické bakalářské práce. Zvolila jsem techniku kreslené v kombinaci s ploškovou (počítačovou) animací. Konkrétněji jsem pracovala ve třech programech. Za prvé jsem využila služeb *Adobe Photoshopu*, kde jsem si navrhla především pozadí (včetně mraků nebo trávy), čili plochy, které jsou ve výsledku buď statické nebo rozhýbané v *Adobe After Effects* programu jako „jezdící“ zleva doprava nebo naopak. Naposledy zmíněný program je právě další z těch tří. Rozpohybovala jsem v něm předem nakreslené plochy (plošky) a zároveň postupně „vyrenderovala“ jednotlivé záběry ve formátu *avi*. Třetím programem je *Aura*, určená pro kreslenou animaci, kde jsem rozkreslovala většinu pohybujících se objektů jako hlavní postavu, myš nebo ptáky. Jednotlivé obrázky jsem „vyexportovala“ v sekvenci formátu *tga* a dále všechen pohyb kombinovala právě v *Adobe After Effects*.

Celkově bych chtěla poznamenat, že jsem si v průběhu animování „Glaxie“ rozvinula způsob jak rychleji a efektivněji zpracovávat a kombinovat jednotlivé obrazy a pohyby. Řekla bych, že můj výkon v samotné práci exponenciálně rostl.

Výsledné záběry v *avi* formátu jsem stříhově-skladebně upravovala v programu *Adobe Premiere*, který je určen pro postprodukční práci čili ke stříhu, dodání a úpravě zvukové složky nebo dodatečné úpravě obrazu (popřípadě přidáním různých efektů) včetně roztmívačky či zatmívačky.

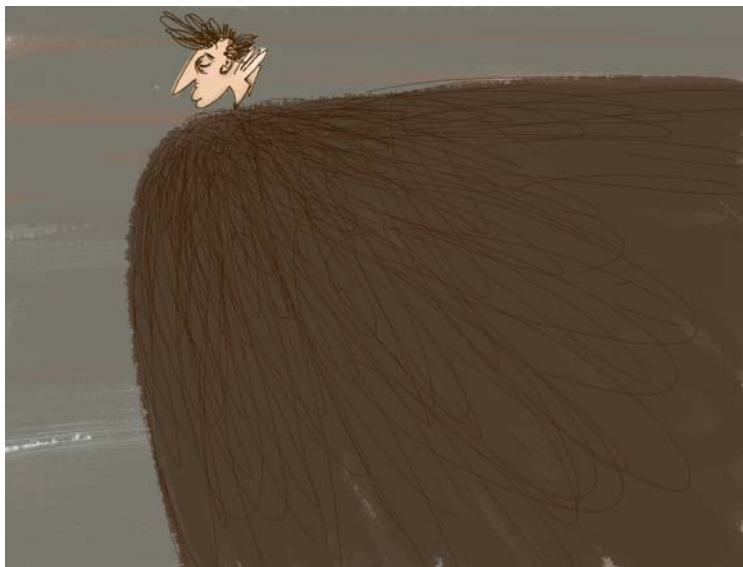
6 VÝTVARNÁ SLOŽKA

Jak už jsem uvedla, má technika zpracování obrazu je čistě digitální. Je tak na první pohled jasné, že vedení linky nebo vyplnění ploch nejsou tzv. přirozené nebo „od ruky“. I přesto jsem se snažila zvolit způsob, aby výraz celého mého výtvarného ztvárnění byl v Galaxii uzpůsoben charakteru a vyznění celého příběhu.

Můj způsob vyobrazení postav, bytostí, tvorů a útvarů se může jevit z určitého úhlu pohledu jako infantilní (sladce červené jablíčko, usmívající se panáček, ptáčekové apod.) nebo naivní (ve smyslu slova jednoduchý či dětinsky prostý). Není to jistý záměr, ale jednoduše rukopis, který mi přirostl s nepatrnou dávkou nadsázky. Toulající se a snící „hlavonožec“ není náhodou pouhou hlavou se zakrslýma nohama. Sice jsem jeho podobu vytvořila bez velkého přemýšlení a smyslu, ale i tak „mi z toho vyšel“ tvor s velkou hlavou, výraznými očima, ušima, nosem a bradou. Zvýraznila jsem tak (možná podvědomě) lidské smysly a stejně jako malé děti vyjádřila a podtrhla, že hlavu (tvář) vnímáme jako hlavní komunikační prostředek.

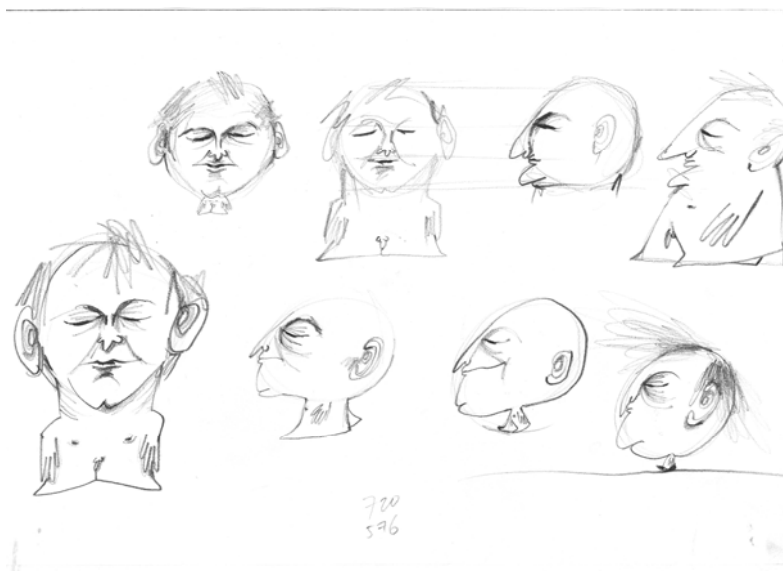
Obecné prostředí ladím do charakterové barevnosti, která je přiřazena vždy dané fázi. Na začátku a na samotném konci se nacházíme v „realitě“, kde vládne nízkost hlodavce. Tu vidím jako chladnou, tmavou a jaksi neživou, proto jsme obklopeni syntetickou fialovou oblohou s šedavými nádechy. Jakmile „tulák“ zavře oči a zasní se, nastane proměna na prostředí živé, hravé, příjemné položeno do rozjasněné světla žluté, azurové a bílé. Střední část, kde si lita v bublině jsem probarvila do šedo-modré, snové a trochu tajemné. To jak se hlavní hrdina vybarvuje a naplňuje svůj obrys obsahem a zpětně ztrácí výplň vysvětluji v kapitole rozboru textu a obrazu. Výběr barevnosti jednotlivých prostředí je individuální. Tak jak jsem cítila, že barva působí v dané situaci děje jsem ji zvolila.

6.1 Hledání výtvarného řešení

6.2 Hledání podoby hlavního hrdiny

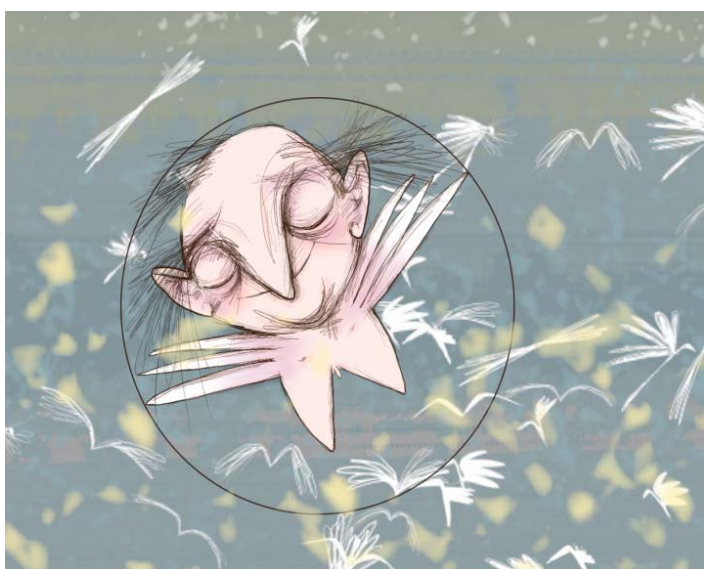

6.2.1 Pomocná plastelínová hlava

Abych dokázala lépe vykreslit hlavu ústřední postavy, vymodelovala jsem si její model z obyčejné plastelíny z rozměrech přibližně 7 x 4 cm. Stala se spíše mým maskotem a jakýmsi „očkem“, které mě denně hlídalo, jestli nezanedbávám práci na klipu, nicméně v prvotní fázi mé tvorby splnila svůj původní úkol „stát mi pomocným modelem“.

6.3 Ukázka výtvarného řešení

ZÁVĚR

Když si tak projíždím předešlých padesát stran, cítím, že jsem udělala krok vpřed (bez jakékoli sebechvály). Mým cílem bylo vytvořit si autorský film, se kterým budu vnitřně spokojena a budu ho ráda prezentovat bez toho, abych se za něj styděla. Sice jsem udělala určitý krok dopředu, ale nemůžu říci, že jsem na sto procent splnila svou osobní vizi. Dnes si daleko více uvědomuji, že jakýkoli větší (myšleno časově či technickou náročností) autorský projekt vyžaduje důkladnou přípravu a dostatečný časový prostor, aby výsledky pak byly uspokojující. Se svou bakalářskou prací jsem začala asi před sedmi měsíci, z toho jsem poměrně dlouhou dobu hledala tu správnou cestu a linii vyprávění a výtvarného řešení. Samotnou realizaci (animování a postprodukce) zahrnuji přibližně do posledních čtyř měsíců. Zda-li jsem měla začít o rok dříve nebo stačilo řešit práci později, nevím. Pojem dostatečný časový prostor je pro mě relativní a myslím, že jsem tak akorát obsáhla to, co jsem si dala na úkol. Akorát jsem průběh a vymýšlení jednotlivých komponent na mém videoklipu postupně uzpůsobovala tomu, abych nakonec byla schopná odevzdat jak praktickou tak teoretickou část v určený termín. To znamená, že jsem se nepouštěla do přílišných detailů ve vytváření obrazu, často jsem se spokojila s hrubějším náčrtem nebo omezila počet fází v určitých sekvencích pohybu. To, že jsem animovala vyprávění na píseň známého umělce, V. Koubka, mě vedlo cestou takovou, že jsem nepřikládala důraz na „maličkosti“, které by se i tak ztratily v celkovém plynutí písně, která je tou z hlavních složek vnímání audiovizuálního díla. Mezi řádky mého obrazu ale vidím, že tyto drobné chyby a nedostatky, nad kterými jsem „mávla rukou“, jsou tím, co mi na mé výsledné práci vadí, které bych nejraději změnila. Mám pocit, že za uběhlý půlrok jsem celkově změnila úhel pohledu na celou „Galaxii“ a kdybych se chtěla pokusit do rekonstrukce, měsíc by mi nestačil. Závěrem tedy shrnuji mou úvahu, zda jsem či nejsem spokojená se svým „videoklípkem“, tím, že napíši : na to, že práce na námětu, scénáři, výtvarnu, animaci a střihu stála na jediné osobě, na mě, ano, jsem.